

Madrid, Madrid

(Delavna praksa v tujini)

V Madrid sem se po nekaterih zapletih z našo prvotno izbiro, Londonom, podal z dvema sošolkama. Mesto številnih kulturnih znamenitosti, stapljanja preteklosti s sodobnostjo, pestrega nočnega življenja, tapasov, sieste in še številnih drugih obljub, ki nam jih je ponujal Loneli planet, je ob prihodu v to veličastno špansko prestolnico v meni vzbudilo veliko upov. Nekako kar nisem mogel skrivati navdušenja, da bom naslednje tri mesece zaposlen v podjetju Chapman Taylor, enem najuspešnejših arhitekturnih birojev v Madridu in svetu. Vendar je organizacija, ki ima temelje v Londonu, za seboj povlekla tudi nekatere karakteristike tega megalomanskega mesta. Že prej smo vedeli, da bo skoraj nujni predpogoj za normalno preživljanje delovnega dneva lastna skodelica, ki bo vedno polna kave. A realnost je bila prvih nekaj tednov veliko bolj surova kot smo si predstavljali. Izvedeli smo, da so v zadnjem letu zaradi recesije zmanjšali število zaposlenih na polovico, v nadaljnjih mesecih pa se je to še znižalo. Kakršenkoli bonus, ki smo si ga ob koncu delavne prakse potihem želeli, je tako že prvi dan splaval po vodi. Opazili smo tudi, da je vzdušje v podjetju vse prej kot tipično špansko, kjer zaposleni dopoldne sproščeno delajo v pričakovanju sieste, popoldne pa ob misli na after-hours pivo in tapase v bližnjem baru. V zameno smo izkusili kako strah po ohranitvi delovnega položaja zaposlene žene k trdemu delu in konstantni zbranosti. Priznati moram sicer, da je bil sprejem zelo prijeten in vsi zaposleni so se do nas vedli izredno spoštljivo in pokazali navdušenje nad Slovenijo in našim izobraževanjem, vendar se je vseskozi občutil močan pridihi ekonomskega stanja države. Hitro smo izvedeli, da je lobi arhitekture trenutno v zelo slabem stanju, morda celo najslabšem med vsemi panogami. Številni manjši arhitekturni studii so se v zadnjem letu zaprli, arhitekti so ostali brez zaposlitve, naročniki pa so postali veliko bolj zahtevni in skopi. Od zaposlenih smo vseskozi poslušali kako jim je žal, ker smo prišli v najslabšem možnem obdobju in kako je bilo vzdušje v pisarni še pred letom dni povsem drugačno. Ob vsem tem smo kljub mladostni navdušenosti včasih odhajali domov nekoliko potrti. Verjetno je na to vplival tudi izredno dolg delavnik. Začetek delovnega dneva je bil med deveto in pol deseto, končali pa smo med pol sedmo in sedmo zvečer, z enourno pavzo, ki je komaj zadostovala za hitri obrok v eni izmed dragih okoliških restavracij. Tako so številni topli sončni dnevi minevali v zasanjanih pogledih skozi okno velike skupne pisarne.

Nekoliko obremenjujoče pa je bilo tudi dejstvo, da se več kot dva tedna nismo vračali v lasten dom. Ob prihodu v Madrid smo se najprej vselili v hostel v centru mesta in od tam vsak na svojem lap-topu iskali potencialna stanovanja. Že drugo stanovanje, ki smo si ga ogledali, je bilo napolnjeno s pozitivno energijo, za katero sta bila predvsem zaslužna Serdar in Burcu, fant in punca, ki sta se po šolanju v rodnem Istanbulu odpravila na dveletno opravljanje magisterija v tujino. Problem je nastopil, ko nam je agent, preko katerega naj bi stanovanje najeli, povedal njegovo ceno. Za sobo mi moral vsak od nas na mesec odšteti 400€, kar je bilo kar 75€ več kot je znašala naša mesečna štipendija. Seveda je bilo treba računati tudi na stroške prehranjevanja, žuranja in mamljivih trgovin, ki so se nam na vsakem koraku neusmiljeno ponujale. Dodatna težava pa je bila še v tem, da je hotel agent računati tudi preostale dni tekočega meseca in še dodatne tri mesece, predplačilo in neke dodatne stroške za varnost...skratka ogrooomno denarja...A sreča se nam je nasmehnila že nekaj minut po odhodu iz stanovanja, ko nam je Serdar predlagal naj prtljago preselimo k njima in se na skrivaj vselimo do konca meseca. Tako se je naše obdobje ilegalnih priseljencev začelo in na srečo z začetkom meseca novembra tudi končalo. Ko smo se končno vselili v naše lastno stanovanje, se je tudi na drugih področjih situacija začenjala izboljševati. Počasi smo začeli dojemati Madrid kot naše mesto in spoznavati ljudi iz številnih koncev sveta.

Okoli novega leta je postalo vzdušje tudi v pisarni veliko bolj razposajeno, saj smo dobili občutek, da so nas sodelavci začeli dojemati kot svež veter pozitivne energije. Novoletna večerja nam je ponudila možnost, da smo se z njimi tudi nekoliko bolje spoznali in v zadnjem tednu naše delavne prakse, smo začeli čutiti žalost ob bližnjem slovesu.

Vsaka pozitivna izkušnja pa ima žal tudi svoj konec in tako se je tudi naša praksa sredi januarja zaključila. Obilica novega znanja in življenjskih izkušenj nas je napolnila z upanjem po boljši prihodnosti in samozavestjo. Najbolj od vsega pa nam je vlila občutek odprtosti, za katerega je marsikdo, ki živi v naši majhni državici, prikrajšan.